

אפילו ביום טוב נמו יכול לעשותו, לפני שמכין את הסעודה, כדי שיברור בו מנה יפה לשבת!

ומשינן: **אין הכי נמו**, אכן לרבא היה מקום לומר שיניח את העירוב תבשילין ביום טוב עצמו. ומה שתיקנו שיכין את העירוב מערב יום טוב אינו **אלא גזרה, שמא יפשע** וישכח לערב ביום טוב מחמת טרדתו.

ומביאה עתה הגמרא את האסמכתא האחרת לעירוב תבשילין:

ותנא בכרייתא, מייתי לה, לאסמכתא של עירוב תבשילין, **מהכא:**

כתיב בפרשת בשלח [שמות טז]: **"את אשר תאפו אפו, ואת אשר תבשלו בשלו"** —

ונלמד מכפל הלשון "את אשר תאפו אפו", וכן "את אשר תבשלו בשלו":

מכאן אמר רבי אלעזר: אין אופין ביום טוב לשבת, **אלא רק כתוספת על תחילת האפוי** מערב יום טוב לשבת.

ואין מבשילין מיום טוב לשבת אלא כתוספת על המבושל מערב יום טוב לשבת.

מכאן סמכו חכמים לערובי תבשילין מן התורה.

תנו רבנן: מעשה ברבי אליעזר שהיה יושב ביום טוב בבית המדרש ודורש לתלמידיו כל היום כולו בהלכות יום טוב.

בשעה שהיה יושב ודורש, **יצתה כת ראשונה של תלמידים כדי לסעוד בביתם** סעודת יום טוב.

אמר רבי אליעזר עליהם: הללו — בעלי

פטסין הם. שהכינו לעצמם חביות גדולות של יין לשתייה, ותאות השתייה מושכת אותם מלשמוע דברי תורה, ואינם מוכנים להיות יגיעים בה.

יצאה כת שניה.

אמר רבי אליעזר: הללו — בעלי חביות קטנות הם.

יצאה כת שלישית. אמר: הללו בעלי כדין שהם קטנים מחביות.

יצאה כת רביעית. אמר: הללו בעלי לגינין. כלי קיבול קטנים מכדים.

יצאה כת חמישית. אמר: הללו בעלי כוסות. התחילו **כת ששית לצאת.**

אמר רבי אליעזר עליהם: הללו בעלי מארה הם! שהם מקוללים עקב הריקון שהם עושים עתה בית המדרש, שגנאי לבית המדרש שמתרוקן עתה כל כך. והיה הדבר קשה בעיניו של רבי אליעזר.

נתן רבי אליעזר עיניו בתלמידים במבט של כעס!

התחילו פניהם של התלמידים שנשארו, **משנתנין.** שנבהלו ממנו, אך היה זה בטעות, שהיו סבורים שנותן בהם את עיניו בכעס על שאינם הולכים לאכול סעודת יום טוב.

אמר להם: בני, לא לכם אני אומר זאת, שהללו בעלי מאירה הם.

אלא להללו שיצאו לפניכם. לפי שהם מניחים חי עולם לימוד תורה, ועוסקים בחיי שעה של אכילה ביום טוב.